

Η ΒΙΟΛΕΤΤΑ (Θέατρον Σαμαρτζή)

Ἄφου ἐτελειώσαμεν μετὰ τὴν θεατρικὴν ἀσχημίαν τοῦ «Περοκέ», ὡς μιλήσωμε διὰ τὴν «Βιολέττα». Εἶνε ἡ νέα ἐπιθεώρησις (Παπαδοῦκα—Σπυροπούλου, μουσικὴ Γιαννίδη) μετὰ τὴν ὁποίαν ἀρχισε—καὶ πιστεύω νὰ τελειώσῃ — τὴν καλοκαιρινὴν του περιόδου ἐφέτος ὁ θίασος Μηλιάδης—Κυριακοῦ (σύμπραξις Κυριάκου Μαυρέα) τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ κ. Φώτη Σαμαρτζή, εἰς τὸ θερινὸν θέατρον.

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)

ατράν του τῆς ὀθοῦ Καρόλου.

Πρέπει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ πῶ ὅτι κατὰ τὴν ἀντίληψίν μου ἐφέτος ὁ θίασος αὐτὸς δὲν ἀνέβασε μόνον — ὅπως κάθε χρόνο ἄλλως τε ἀπὸ τριετίας ἤδη — μία ἐπιθεώρησις εὐχάριστη, καλαβαλμένη, πλούσια, μετὰ καλὰ σκηνικά, μετὰ ἐπιμεμημένη προπαρασκευὴ καὶ πράγματι ἀξιόλογες πρόβες. Φέτος ὁ θίασος αὐτὸς καὶ αἱ θεατρικαὶ ἐπιχειρήσεις Σαμαρτζή ἐσημείωσαν μετὰ τὴν «Βιολέττα» καὶ τὸν θίασον καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐμφανίζουσι τὸ ἔργον ἐπὶ πλέον καὶ ἀληθινὰ ἓνα βήμα τρὸς τὰ ἔμπροσ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἐπιθεωρησιακοῦ εἴδους τοῦ τόσο κακοτυχήσαντος μετὰ τὴν πρώτην τοῦ ἀλησμόνητου περιόδου τῶν «Παναθηναίων» καὶ τοῦ «Πανοράματος» καὶ τῶν καλῶν ἐκείνων πρώτων «Παπαγάλων».

Δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι αὐτὴν τὴν φοράν ἡ «Βιολέττα» λάμπει ἰδιαιτέρως ὡς πνεῦμα. Οὕτως εἶνε — ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς — συγκρίσιμος μετὰ τὰς παλαιὰς ἀλησμόνητους ἐπιθεωρήσεις τῶν Δημητρακοπούλων καὶ Τσοκοπούλων καὶ Μωραϊτινίδων. Παρατήρησα μάλιστα μετὰ λύπην ὅτι οἱ συγγραφεῖς δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐπαναλάβουν καὶ νούμερα, τὰ ὁποῖα οἱ ἴδιοι ἐχρησιμοποίησαν (ὅπως αἰφνης τὸ νούμερο τῶν πλημμελημάτων) πρὸ μηνῶν μῶλις εἰς ἄλλην τῶν ἐπιθεωρήσεων, χωρὶς νὰ λαμβάνουν διόλου ὅπ' ὄψιν ὅτι δὲν εἶνε οὔτε εὐπρεπὲς ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ, (ἀλλὰ οὔτε τακτικὸν καὶ ἀπέναντι τοῦ θεάτρου ποῦ παίζει τὰ ἔργα τῶν) νὰ σερβίρουν ταυτολογίας.

Ἡ ἐπιθεώρησις ὁμοίως αὐτὴ φέτος ἔχει ἀνεβασθῆ κατα τὸν τρόπον καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Τὸ καλλιτεχνικὸν συγκρότημα ποῦ τὴν ἐρ-

μηνεύει εἶνε τόσο πλῆρες, τόσο ἀρτιον, τόσο (ὡς σύνολον καὶ ὡς καλλιτέχναι ἓνας-ἓνας) τέλειο, ὥστε ὁ θεατὴς δὲν προλαμβάνει, δὲν μπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ οὔτε μία στιγμή τὸ αἶσθημα τῆς πλήξεως εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἴσως ὄχι πολὺ σπινθηροβόλα ἢ καὶ κοινότυπα νούμερα, ἐνῶ ἀντιθέτως τὰ νούμερα ποῦ εἶνε καλά, ἐξυπνα, πρωτότυπα, κυριολεκτικῶς χαλοῦν κόσμον χάρις εἰς τὴν περίφημη ἐκτέλεσιν ἀπὸ τὸ λαμπρὸν σύνολον.

Δὲν ἔχω ὅπ' ὄψιν μου, σημειωτέον, ὅταν γράφω τίς παραπάνω γραμμὰς τίς προσωπικὰς ἐπιτυχίας τῶν καλλιτεχνῶν, ὅπως τὴν ἀμίμητην ἐρμηνείαν τοῦ Μαυρέα — τοῦ καλλίτερου πράγματι καὶ διαρκῶς περιφημότερου ἐμφανιζομένου Μαυρέα εἰς τὸ ρόλο τῆς ντιζέξ τῆς ρούσικης ὀρχήστρας, ἢ τὸ περίφημον σόλο μετὰ τὴν φουσαρμόνικα τῆς δίδου Ἄννας Καλουτᾶ ἢ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κ. Μηλιάδης, ποῦ ζωντανεύει ὅτι νὰ παίξῃ εἰς τὰ νούμερα, τὰ ὁποῖα μεταβάλλει σὲ ἐπιτυχίας ἢ τὸν ἀμίμητον Κυριακὸν — παλῆ Ἀθηναῖο, αἰώνιον ἀσυμφιλίωτο μετὰ τὴν μοντέρναν Ἀθῆνα (Καλουτᾶ) καὶ τὴν Μαρίκα Καλουτᾶ, τὴν Ρένα Ντόρ, τὴν Τωτῶ Λιάσκα καὶ τὸν κ. Δούκα, τὸν κ. Χατζηχρήστο, τὸν Ἰδεώδη κομπερ κ. Γαβριηλίδη καὶ πρώτους καὶ καλλίτερους τὴν δίδα Παυλόφσκαγια μετὰ τὸν κ. Σπυρόπουλον στὰ περίφημα, τὰ πολιτισμένα, τὰ πράγματι αἰσθητικὰ χορευτικὰ τους (δὲν εἶχαμε δὴ σ' ἐπιθεωρησιακὸν θέατρο χορευτικὸν τόσο πράγματι καλλιτεχνικὸν ὡς τὰ «Ἀγάλματα»).

Δὲν εἶνε αὐτὲς οἱ προσωπικὰς ἐπιτυχίας τῶν ἐκτελεστῶν τὸ καλλίτερον καὶ τὸ χαρακτηριστικώτερον ποῦ ἔχει κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ στὸ θίασον Σαμαρτζή. Εἶνε τὸ «σύνολον» καὶ

παραπάνω από αυτό ή οργάνωσις, ή μέθοδος, ή διεύθυνσις, ή «πάστρα», ό σεβασμός προς την έργασία και τό κοινόν που διακρίνει τό συγκρότημα.

Τά σκημικά του κ. Σπαχή περίφημα μολονότι τό θεαμάσιο έκείνο ως κατασκευή «πιεστήριον» του φινυλε της πρώτης πράξεως ίσως είνε λίγο περισσότερο του δέοντος βαρύν και τό παραβάκι της τριφωνίας κάπως παραφορτωμένο. Δέν καταλαβαίνω διόλου, μά διόλου τί λίγο έχουν τά χορευτικά των διαφόρων άλλων κυριών και δεσποινίδων του θιάσου Υποπεύομαι πως γίνονται μόνον και μόνον διά να Ικανοποιήσουν απαιτήσεις των εμφανίσεως με παρτεναίρ τον χορευτήν. Πρέπει να κοπούν. Έξω υπό τό χορευτικό σόλο της δεσποινίδος Άννας Καλουτά και τό νούμερο της δίδος Μαρίκας Καλουτά εις τό σπανιόλιχο σκέτς, όπου είνε πράγματι περίφημη, τό χορευτικό τρίο κλπ. πρέπει να κοπῆ διά τό καλόν των... χορευτριών. Ή σύγκρισις των ως χορευ-

τριών με την Παυλόφσκαγια τίς συντρίβει και όταν θέλουν να κάνουν χορευτικές επιδείξεις ή σύγκρισις ερχεται αυτόματος στο νου του θεατού. Ό κ. Χατζηχρήστος ως κοζάκος και... νοσταλγός της κληματαριάς και της γαζίας της Παληάς Άθήνας πολύ καλός και αμίμητος ό κάλλιστος καλλιτέχνης κ. Δούκας εις τους τύπους του, ως μόρτης στο ντουέτο με την πάντοτε μελετημένη και εύσυνείδητο καλλιτέχνιδα κυρία Λιάσκα και πρό πάντων ως κοζάκος του Ντόν. Καλός ό κ. Καντιώτης και απόκτημα πραγματικό ό νέος ήθοποιός κ. Ντακόστα εις τον ρόλον του άράπη όπου τά καταφέρνει και χειροκροτείται έξ. Ισου ζωηρά από την πλατεία και τη γαλαρία. Ή δις Σοφία Βέμπο όπως πάντοτε καλή στις δύο ρωμάντζες της και ή αδελφή της δις Άλίκη Βέμπο έξαιρετικό μπριόζα, χειροκροτείται πολύ και δικαιοτάτα. Μεγάλοι θριαμβευταί ό κ. Μαυρέας, αληθινά περίφημος και ό κ. Κυριακός.

ΠΟΛ. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗΣ